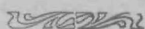

17. Najmlajši vojak

je gotovo 15letni Herman Braha. Kot sin nekega avstrijskega mornarja se je hotel na vsak način tudi on udeležiti sedanje vojne in ni odnehal popreje, dokler ga niso uvrstili med mornarje.

Ne pozabiti!

Dedek se je nekega dne solnčil na vrtu. Njegova vnuka, Jakec in Metka, sta se veselo igrala poleg; zakaj pri dedku sta bila najrajši, ker jima je čestokrat pripovedoval lepe zgodbe, pa tudi podaril kaj dobrega. Tudi danes ima zanju pripravljeno lepo veliko jabelko. Prereže ga čez sredo, in vsako polovico razdeli zopet na dva dela. Dedek da vsakemu en del. Hitro ga použijeta, pa radovedno gledata na dedkovo roko, ker bi rada še. Jakec res stegne svojo ročico, da bi dobil še en del. Dedek mu ga pomoli, pa ga trdo drži v roki. Jakec misli, da hoče dedek le poiskusiti, jeli Jakec močan, in se napenja na vso moč, tako da je ves rdeč, pa ne zmore, četudi grabi z obema rokama, že mu gre na jok in nekako užaljen se odstrani.

»Pridi sem, Metka, tvoj naj bo, glej Jakec ga ne mara,« reče dedek. Hitro nastavi Metka rokico in vzklikne: »Lepo prosim!« in ko ga sprejme, reče: »Bog plačaj!«

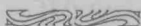
Zdaj spozna Jakec, zakaj ni dobil še drugega kosčka. Zato se zopet približa dedku, nastavi roko in pravi: »Lepo prosim!« ter res dobi svoj del. Toda dedek ga noče kar nič prijazno pogledati, tako da Jakec zardí še nad ušesa in v zadregú jeclja: »Pozabil sem!«

»Tako, pozabil si?« ga resno vpraša dedek. »Kaj pa si pozabil?«

»Prej sem pozabil reči: ,Lepo prosim!‘«

»Da, drago dete, to si pozabil; pa še nekaj si pozabil, namreč; ‚Bog plačaj!‘ ali pa: ‚Lepa hvala!‘«

»Zapomnita si, otroka,« pristavi še obenem dedek, »zapomnita si za vse življenje: Hvaležnost je prelepa čednost, ki se najbolj poda mladim in starim. Torej teh dveh reči nikdar ne pozabita, Preden prejmeta dar, recita: ‚Lepo prosim!‘ ko sta ga prejela, veselo zahvalita takoj: ‚Bog plačaj!‘ ali pa: ‚Zahvalim lepo!‘«

Angel.

(Po Andersenu.)

Vselej, kadar umrje kje otrok, ki je bil dober in priden, prileti angel božji na zemljo, vzame mrtvega otroka v naročje in natrga šopek cvetic, pa jih nese k Bogu, da zacveto tam še lepše, kakor so cvetele na zemlji. Ljubi Bog pritisne te cvetice na svoje nebeške prsi, tisto pa, ki mu je najbolj všeč, poljubi, in cvetica dobi glas, da more v veliki blaženosti prepevati z drugimi vred.

Glej, vse to je pripovedoval angel božji, ko je nesel mrtvega otroka v nebesa, otrok pa je slišal vse to kakor v sanjah. Letela sta nad mesti v domačiji, kjer se je bil igral otrok, in sta prišla skozi vrtove, kjer so rastle lepe cvetice.

»Katerih si hočeva nabratí in jih presaditi v nabesa?« je vprašal angel.

Tamkaj je stala vrtnica, toda hudobna roka je prelomila steblo, da so vse veje, polne velikih, napol razvitih popkov, uvele visele okrog.

»Uboga vrtnica!« je rekel otrok, »vzemi jo, da bo tam gori pri Bogu zopet zacvetela!«

Angel jo je vzel, poljubil otroka, in mali je napol odprl svoje oči. Natrgala sta še drugih lepih rož.

»No sedaj imava dosti cvetic!« je rekel otrok in angel je prikimal; toda ni še hotel zleteti k Bogu. Bila je noč in popolnoma tiho. Obstala sta v velikem mestu in sta plavala po ozki ulici, kjer je ležal